

*Nové
konce*

LUCIA VLČEKOVÁ

NOVÉ KONCE

Lucia Vlčeková

Vydavateľ Richard Lunter - KICOM
www.knihanj.sk

Vydanie publikácie podporili:

Obec Telgárt, Telgárt 70, 976 73 Telgárt

Horehronská kúria, Telgárt 50, 976 73 Telgárt
www.horehronskakuria.sk

Text: Lucia Vlčeková

Jazyková korektúra: Mgr. Lenka Kleimanová

Grafický dizajn obálky: Lenka Krempaská

Tlačiareň: Tlačiareň Kežmarok GG, s.r.o.,
Priekopa 1589/21, 060 01 Kežmarok

Vydavateľ: Richard Lunter – KICOM,
Veľký Slavkov 90, 059 91, IČO: 33826781

Objednávky: www.knihanj.sk
info@knihanj.sk

Vydanie prvé, 2022
ISBN: 978-80-89780-44-0

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná,
kopírovaná bez písomného súhlasu majiteľa autorských práv.

***Venované všetkým tým, ktorí neveria na nové začiatky,
ale dúfajú v šťastné konce.***

***Slnko vraj vždy vyjde, aj keď je za oblakmi a my si myslíme,
že azda ani neexistuje.***

LUCIEN (z francúzštiny) narodený za úsvitu

ARYA

Bolo by jedinečné, keby som začala koncom. Takým jasným, významným, nezabudnuteľným koncom. Lebo nás ľudí prv trápi to, ako sa veci skončili. Kohože už len zaujíma, ako sa začali? To je nepodstatné. Koniec, ten je dôležitý. Finálny.

Ibaže mňa skôr vystihujú začiatky, nové začiatky.

Nezníe to tak zaujímavo? Nie je to taká zvláštna formulácia slov?

Nový začiatok. Koľký prepych!

Mať dva začiatky v jednom živote, to si nemôže dovoliť každý. To je skoro ako mať dva konce! Na to treba...

Čo na to treba?

Šťastie, to na to treba, a to je tiež len pre šťastlivcov.

No aj tak si myslím, že nové začiatky v skutočnosti znamenajú len obyčajné predstieranie, že minulosť sa nikdy nestala.

Moje slová nepochybne mnohí odsúdia, povedia (som o tom presvedčená), že človek si zaslúži druhú šancu na život. Čo však majú druhé šance spoločné s novými začiatkami?

Druhá šanca je druhá šanca. Začiatok je začiatok.

Nuž, a ten začiatok. Ako môže byť nový, keď je len jeden?

To je tak, ako keby sme chceli tvrdiť, že jeden a ten istý potok vyviera z dvoch miest, teda že má dva začiatky. Akéže dva začiatky? Vyviera tam, kde vyviera, a všetko ostatné je prítok, odtok, sem-tam meandre.

Začiatok rovnako ako aj koniec je len jeden. Všetko medzi tým je... nuž... všetko medzi tým.

Viem, prečo to robíme. Nebudem sa tváriť, že nie. Robila som to tiež a pomerne dlho. My totižto veríme (alebo by sme aspoň chceli veriť), že spolu s novým začiatkom prichádza vymazanie všetkého, čo sa dialo predtým.

Lenže dá sa to?

Možno povedať o potoku, že vyviera tam, kde sa končí jeho meander?

Nech si každý odpovie na túto otázku sám.

Správna odpoveď bude podľa mňa tak či onak tá, o ktorej som presvedčená ja. Čiže nie. Nemožno povedať o potoku, že vyviera tam, kde sa končí jeho meander.

Bolo by to nelogické a rovnako nelogické je to aj v spojení so životom.

Napriek tomu, ako veľmi by sme sa snažili žiť nový život, vždy je tu niečo, čo má zvláštnu moc dokázať nám, že naša minulosť nezmizla. To niečo ju robí ťažko zabudnuteľnou, a ak sa aj niekomu pošťastí a zabudne na ňu, to niečo ju veľmi rado pripomenie.

Jazvy.

Neviem sa rozhodnúť, čím všetkým vlastne sú. Sú to svedectvá. Svedčia v náš prospech, svedčia v náš neprospech, nerobia medzi ľuďmi rozdiely. Istým spôsobom sú umením, ale len takým, ktoré naveky zostáva nepochopené. Vyšlo z núdze a donútenia, málokedy svieti na výstave ako obdivuhodný artefakt krásy. Svojimi príbehmi sa nám vryli do srdca i pamäti a málokedy dobrovoľne. Tvoria to, kým sme boli a aký život sme žili.

Tie svoje som nemala rada. Hnusili sa mi.

Neniesli posolstvo mojej sily ani neboli dôkazom niečoho, čo som dokázala prekonať. Dennodenne mi v odraze zrkadla ticho šepkali, že som dovolila, aby veci zašli príďaleko, a ich zaschýnajúca krv mi pripomínala moju úbohú bezmocnosť.

Aj ja som bezútešne hľadala nové začiatky. Nie z vlastnej vôle, pravda. Utekala som, začínala som znova a znova a znova, a pritom som už vopred vedela, ako sa všetko skončí.

Rovnako. Končilo sa to rovnako. Vždy prišiel ďalší koniec a hneď za ním ďalší nový začiatok. Nemalo to hlavu ani päťu. Človeku sa v takom kruhu ľahko zamotala hlava a potom už ani nevedel, čo bolo tým koncom a čo tým začiatkom.

Čakala som na niečo. Azda na vykúpenie.

Myslela som si, dosť naivne, že všetko sa raz skončí. Keď existoval začiatok konca, musel predsa byť aj koniec konca.

Ibaže by to tak nebolo?

Ach, isteže, zabudla som.

Nové konce

Kruh, žila som v kruhu. Nikto nikdy neprišiel na to, kde presne sa začal a kde sa končil. Ak sa vôbec skončil. Ak sa neskončil, tak koniec nebol koncom a všetky moje slová boli absolútne zbytočné a...

A čo?

A nič.

Nikdy nič.

A predsa vždy niečo.

DRAPETOMÁNIA (z gréčtiny) nesmierna potreba utiecť

ARYA

Leto vystriedala jeseň. Znova.

Nemala som rada leto, vlastne ani jeseň, v podstate som nemala rada žiadne ročné obdobie. Nezáležalo na tom, aký bol mesiac. Každý deň vyzeral úplne rovnako – bezútešne, bezperspektívne, škaredo.

Jeseň – symbol starnutia, blížiacej sa smrti.

Bože, toľko depresie! Jeseň znamenala veľa, i keď to bolo veľa zlého. Bola dôležitá. To bol azda dôvod, prečo jej patrilo moje uznanie, i keď o sympatii sa hovoriť nedalo.

Jeseň znamenala september a september znamenal koniec prázdnin a koniec prázdnin bol začiatok nového školského roka a ten... ten nič.

Nič!

Nič nové, nič zaujímavé, nič, na čo by sa oplatilo čakať. A predsa, predsa len sa dialo niečo, čo mohlo znamenať niečo iné, a toto niečo iné mohlo byť niečím dôležitým. Ibaže... Ibaže čo?

No predsa nič! Všetko bolo a bude po starom! Tak ako vždy. Tak ako stále. Tak ako má byť.

Jeseň pre mňa znamenala novú šancu na neúspech. No lepšie zlé správy ako žiadne správy. Alebo to platilo naopak? Možnože to malo byť naozaj opačne.

Kohože to zaujíma?

Bola jeseň, bol koniec prázdnin, nový školský rok a tak ďalej a tak ďalej a my sme sa znova presťahovali.

Nebolo to neobvyklé, sťahovali sme sa vždy, keď sa niečo pokazilo. Z miesta činu sme sa vyparili vždy nenápadne. Naše dôvody boli, samozrejme, objektívne. Zlé ovzdušie, nepostačujúca úroveň vzdelávacieho systému, málo pracovných príležitostí. Nikto sa do toho radšej nestaral, nikto nenamietal, neprotestoval, nik sa nepýtal.

Miesto činu na nás zabudlo a kauzy zmizli ako ranná hmla.

Teraz to už nemalo byť náročné.

Mojou jedinou úlohou ostávalo tváriť sa, že žijem pokojný rodinný život na okraji mesta. Nič prehnane komplikované, nič nedosiahnuteľné.

Ak by som však mala byť úprimná, toto bol už môj piaty nový začiatok. Piaty pokus o úspešné ukrytie malého tajomstva. Piata šanca na kolosálnu chybu.

Presťahovali sme sa, áno.

Vždy keď niečo nešlo podľa našich predstáv (keď sa niečo pokašľalo), pobalili sme si kufre a...

„Arya! Dofrasa, pohni si!“ ozval sa hrubý hlas, ktorý som tak veľmi nenávidela. Bol to jeho hlas. Patril jemu.

Kričal po mne.

Znova.

Vedela som, čo by som mala urobiť, vždy som to vedela, no nenachádzala som v sebe silu na to, aby som sa prinútila poslúchnuť jeho rozkaz aj ten príkry hlas v mojej hlave, ktorý mi neúprosne našepkával, aby som si zbytočne nevytvárala problémy.

„Ty špina! Kamže zmizol ten tvoj nedávny rešpekt?“ zahulákal o čosi hlasnejšie, no nie natoľko, aby tým vzbudil pozornosť susedov.

Čakal, že poslúchnem okamžite.

Nečudovala som sa mu.

Vždy som to napokon urobila a bolo jedno, koľko námahy som vkladala do počiatočného odporu. Zakaždým som urobila presne to, čo odo mňa chcel.

Lenže dnes som netúžila vojsť do nášho nového obrovského domu s divným balkónom a popínavými rastlinami, ktoré sa ťahali po múre. Chcela som ešte chvíľu hľadiet na pole za mestom. Tma ho prikrývala naozaj dôsledne. Nedokázala som prestať uvažovať nad tým, aké by to bolo, keby som sa rozbehla a utiekla by som pred tým, čo ma čakalo.

Schovala by tma v poli aj mňa?

Asi nie.

Napriek tomu, ako veľmi som sa snažila veriť v to, že únik musel existovať, vedela som, chápala som a nepopierateľne som si uvedomovala, že *on* by si ma našiel.

Vypátral by ma, aj keby sa po mne zľahla zem.

Och, áno, skúšala som utiecť.

Niekoľko ráz.

Vlastne som nad tým nikdy úplne neprestala uvažovať, no teraz som už bola o niečo múdrejšia. Vedela som, že pokým sa nenájde niekto,

kto by mi skutočne dokázal pomôcť, moje úteky by naďalej ostali absolútne zbytočné.

Prečo? Lebo po každom neúspešnom volaní o pomoc nasledovalo peklo, sprevádzané bijúcimi zvonmi, ktoré tak rady zvonili na pohrebe mojej duše.

Presne preto som sa tomu pokúšala vyhnúť. Na ďalší príchod pekla som práve teraz nemala dosť síl a ani hlaholenie zvonov sa mi nikdy nezдалo ktovieako sympatické.

Radšej som nadvihla hlavu a zhlboka som sa nadýchla.

Mestský vzduch mi nevoňal.

Zmeska pouličného prachu, nafty, horúceho dažďa a ešte bohviečoho mohla pôsobiť príjemne azda len ako veta napísaná na papieri obyčajnou ceruzou.

Keď Richter videl, že som sa nepohla a naďalej som stála na mokrej tráve, dlhými krokmi sa pobral ku mne.

Jeho tmavé oči, neprirodzene husté obočie a tučné líčne kosti postačovali na to, aby jeho tvár vyvolávala hrôzu. Nebol veľmi vysoký, bol však zavalitý a jeho chôdza pôsobila prirýchlo. Bol oblečený tak, akoby len pred chvíľou prišiel z nejakého stretnutia so svojimi zapredanými klientmi, a to, že celý deň strávil v okolí nového domu, prezrádzali len tučné čierne kanady na jeho nohách, ktoré na vlhkom trávniku zanechávali hlboké stopy.

Bolo to patetické. Skutočne. Ešte aj jeho kroky zabíjali život tam, kde sa niečoho dotkli. Drobné nevinné kvietky sa z tej zeme už nikdy nepozviechajú. Rozšliapal ich.

Patetické, božemôj, aké je to celé patetické!

„Chcela by som ešte chvíľu ostať tu,“ povedala som potichu.

Neodpovedal.

Vedela som, čo príde.

Nebolo by to po prvý raz. Zatvorila som oči a čakala som na bolestivý stisk jeho odporných rúk.

Prišiel rýchlo.

„Ty malá zmija!“ Zdrapil ma za plece, keď bol dostatočne blízko na to, aby na mňa dosiahol. Zaboril mi nechty do pokožky a mne sa z hrdla predral tlmený bolestivý nárek. Prudko si ma pritiahol. Oči som upierala na jeho čiernu košeľu – odmietala som zdvihnúť hlavu. „Pozri sa

na mňa!“ zreal, no očami som neprestávala skúmať hodvábnu látku jeho oblečenia. „Urob, čo ti vravím, a urob to veľmi rýchlo, inak budeš ľutovať, že si sa narodila!“

To ľutujem už dlho.

On to vedel. Asi preto jeho tvár zdobil nechutný úšklábok, keď som k nemu napokon zdvihla zrak. Jeho pohľad bol všetkým, čo by som opísala ako nekonečnú bezcitnosť a čisté šialenstvo.

Snažila som sa samu seba presvedčiť, že na ulici by mi neublížil.

Rada som si to nahovárala. Neriskoval by predsa, že by nás niekto videl. Nikdy by vlastnú reputáciu nevystavil riziku.

No kto povedal, že mi neublíži vnútri, za stenami, kde zrak susedov nie je preňho hrozbou?

Zakaždým, keď sa na mňa pozeral takto, s hnevom a so znechutením, som sa vracala k otázke, ktorú som sa v duchu pýtala už niekoľko rokov.

Prečo sa ma nezbaví?

Prečo ma jednoducho nevyhodí na ulicu?

Mohol to urobiť.

S Isabelou, jeho zbabelou manželkou, si ma adoptovali, keď som mala už takmer osem rokov. Nikdy som nebola skutočne ich a rovnako nikdy som sa ich nepýtala, prečo si ma vôbec vzali domov. Od riaditeľky detského domova, v ktorom som sa ocitla po autonehode a smrti rodičov, som sa dozvedela len to, že nemohli mať vlastné deti, a usúdila som, že asi to bol dôvod, prečo chceli mňa.

Vtedy to pre mňa bola záchrana, och, áno. Po smrti rodičov som bola sama. Nenašli sa žiadni príbuzní, ktorí by si ma vzali.

Nikto ma nehľadal.

Nikto po mňa neprišiel.

Nikto sa nezaujímal.

Po neúspešnom a pomerne úmornom pátraní po akýchkoľvek známych či náhodných priateľoch mojich rodičov ma pod strechu a svoje krídla prijala pani Irwin – veľmi milá a šľachetná žena, majiteľka miesta, ktoré bolo mojím trvalým bydliskom takmer päť rokov.

Pamätám si, s akým nadšením mi hovorila, že pre mňa našla ideálnu rodinu. Len ťažko mohla vtedy tušiť, kam ma vlastne poslala.

Nazvem to jamou levovou? Alebo bublajúcim peklom?

Na tom nezáleží.

V každom prípade, spočiatku, keď k nám z času na čas zavítali opatrovatelky na kontrolu, to u Richterovcov bolo pekné. Každý piatok sme chodili na prechádzky na lúku alebo sme išli do kina.

Pekné spolunažívanie nanešťastie netrvalo dlho. Isabela akoby zázrakom otehotnela, no milovanej Sary sa Richterovci nikdy nedočkali.

Bolo to vskutku obrovské nešťastie. Isabela sa pri nešikovnom páde vážne zranila a práve toto zranenie – jedno pošmyknutie nohy na scho-disku – znamenalo pád snov o vlastnom dieťati.

V ten deň sa to začalo. Toto peklo. Z dlaní, ktoré mi kedysi utierali slzy z líc, sa stali dlane, ktoré mi slzy spôsobovali.

Richter sa doslova vyžíval v akejkoľvek forme bolesti, ktorú mi dokázal spôsobiť, a intenzita sa zvyšovala každým dňom. To ho asi tešilo ešte viac.

„Veľmi rýchlo sa prac do domu!“ zasyčal na mňa a škodoradostne sa uškrnul. Násilne ma tlačil k prekliatym skleneným dverám.

„Je azda hriech pozeráť sa na pole?“ zaprotestovala som a zaťala som zuby od bolesti, keď mi jeho ruka našla chrbát, ktorý pred niekoľkými dňami stínil jeho kožený opasok.

„Kebyže niet teba a tvojej hlúposti, nemuseli sme sa sťahovať.“

Jeho tvár bola zrazu nebezpečne blízko pri mojej a prstami mi bolestivo zvieral sánku. Jeho dotyk štípal. Čím? Tým som si nebola istá. Možnože mojou potupou.

„Zvláštne, ako ľahko svoju vinu pripisuješ mne,“ odvrkla som so značným znechutením v hlase a prudko som odtiahla hlavu.

„Ešte nemáš dosť?“ vyprskol posmešne. „Mám ti pripomenúť, prečo by si mala poslúchať?“

Po jeho slovách som stíchla.

„Tak mám?!“

Už nie.

Už stačilo.

„Nie,“ odpovedala som neprítomne.

Nechcela som si spomenúť na minulý trest.

Nechcela som si ho pripomenúť naživo a znova.

Bože, len už nie znova!

„Tak nezabúdaj, s kým sa rozprávaš. Rád ti to pripomeniem, ak budem musieť,“ zavrčal, keď sme prešli cez prah a zabuchol za nami dve-

re. Telom ma pritlačil o drsnú stenu. Páchol drahou whisky a potom. „Pochopili sme sa?“ dožadoval sa odpovede a ja som nakoniec mlčky prikývla. „Dnes máš šťastie. Nechceme, aby si prišla do školy s modri- nami, všakže?“ zapriadol a so smiechom sa odo mňa odtiahol.

Ešte dlho po tom, čo mi jeho tieň zmizol z dohľadu, som nehybne stála pri stene. Medzi zubami som urputne väznila spodnú peru, aby sa netriasla.

Často som plakala.

Veľmi.

Keď po mne kričal. Keď ma bil.

Aj teraz som v hrdle cítila hrču štipľavých síz, no rýchlo som ju vedela prehltnúť. Plač nikdy nepomohol ani nikdy nepomôže.

Šťahujeme sa vždy, keď ľudia v okolí zistia, že ma doma mlátia. Minu- le na to prišli susedia, chceli mi pomôcť.

Márne.

A tak opäť, po slnečnom lete, nastupujem na novú školu a začínam odznova.

V podstate by som asi mala byť vďačná, že ma vôbec nechajú študo- vať. Nemala by som to brať ako samozrejmosť. Mohli ma držať niekde v pivnici a Richter mohol predávať moje telo ako nejakú zábavku pre úchylných sadistov.

Alebo si zo mňa mohli spraviť domáceho otroka. Takto len čerpali peniaze z účtu, ktorý bol poslednou vecou, ktorá mi po smrti rodičov ostala. Toto bola aj odpoveď na moju nedávnu otázku. Nechali si ma kvôli peniazom.

KOI NO JOKAN (z japončiny) predtucha lásky pri prvom stretnutí

ARYA

Hučanie motora, ktoré prekryval len tíšeny smiech, ma nútilo držať oči zatvorené.

„Š-š-š, zobudíš ju,“ ozval sa ženský hlas a hneď nato som na líci cítila ľahký dotyk nežných rúk.

Mamka.

„Je nádherná,“ dodala po chvíli a stále opatrne krúžila po mojom líci.

„Máme šťastie, že sa podobá na teba,“ rozosmial sa tentoraz mužský hlas.

Ocko.

„Hm. Bola by nádherná, aj keby mala oteckove črty.“

„Keď myslíš,“ rozosmial sa ocko.

Auto zrýchlilo. Mohla som počuť, ako kamienky z cesty do bokov auta udierali rýchlejšie.

„Myslíš si, že bude jedného dňa modelkou?“

Nezaznela odpoveď.

„Mat?“ Mamkin hlas znel znepokojene.

„Ešte spí?“

„Áno, ale...“

„Pripútaj okolo nej aj druhý pás,“ povedal ocko vážne.

„Mateo, čo sa deje?“

„Pripútaj okolo nej druhý pás!“ zopakoval ocko, no jeho tón už nebol vážny, bol zúfalý.

„Mateo?“

„Mrzí ma to.“

„O čom to hovoríš, Mat, o čom to hovoríš?“

Prudký náraz bieleho svetla ma prinútil otvoriť oči, no nič som nevidela.

V to ráno som sa zobudila s chrapľavým uslzeným výkrikom. Srdce mi išlo vyletieť z hrude a na čele mi svietili kropaje studeného potu.

Upokojila som sa až vtedy, keď sa mi pred očami rozvidnelo. „Nebolo to skutočné,“ zamrmlala som si popod nos a pomaly som sa posadila.

„Len ďalšia nočná mora, som v poriadku,“ pripomenula som si pre prípad, že by to moja hlava ešte nespracovala, a zahнала som búriace sa slzy.

Nenávidela som tieto sny. Nenávidela som ich viac, ako som dokázala opísať. Zabíjali vo mne aj posledný náznak nádeje. Vracali ma na miesto, ktoré nebolo ničím iným ako začiatkom jednej veľkej nespravodlivosti.

Akoby nestačilo, že jednu nočnú moru musím žiť, ja pred bolesťou nemôžem uniknúť ani v spánku.

Rozzúrene som si utrela potôčky slaných sĺz, ktoré mi napriek všetkej snahe vytryskli z očí, a privrela som ťažké viečka. Hlavu som si opatrne oprela o chladnú stenu a čakala som, kým sa mi spomalí dýchanie.

Bola mi zima: strešné okno bolo popraskané, dovnútra prenikal studený vánok. Bol síce september, no v tejto časti krajiny bolo vždy chladno. Tenučku ľanovú nočnú košeľu budem musieť nahradiť niečím teplejším. Aj perinu bude potrebné vymeniť.

Pohľadom som zablúdila na strop a skúmala som mapky drobných prasklín na stene. Tento dom bol veľmi pekný, ale patril k tým starším v ulici. Jeho pozemok by však cenou mohol konkurovať aj Bielemu domu. Richter zaň zaplatil nehorázne peniaze. Tých mal dosť, takže by ma to nemalo mrziť. Vlastne ma to ani nemrzelo.

Škrela ma to.

Škrela ma to len z jedného jediného dôvodu. Tie peniaze v skutočnosti nepatrili jemu. Neboli jeho, a predsa bol ich vlastníkom.

Žili sme v luxuse. To sa muselo povedať. Isabela nemusela chodiť do práce a Richter si každé ráno mohol vybrať auto podľa nálady, v akej sa zobudil. Vždy mi pripomínali, že by som im mala ďakovať za to, ako dobre sa mám, za to, že ma živia, šatia a podobné kraviny.

Aká irónia. Žijú z peňazí mojich rodičov a ja im mám za to ďakovať. Občas by som bola radšej, keby ma boli vyhodili na ulicu. Nemala som pocit, že by mi to nejako uškodilo.

Takto som bola ako väzeň vo vlastnom dome. Za peknou fasádou ideálnej rodinky sa skrývalo ohavné tajomstvo.

Nikto by nečakal, že za múrmi nášho domu sa ozývajú bolestivé náreky. Nikto by ani len nepomyslel na to, že Richter je taký sviniar. Za jeho umelým, slizkým úškrnom nikto nikdy nevidel pravdu.

I keď... možno ju aj videli, a práve preto sa tvárili, že si nič nevšimli. Čiastočne som tomu rozumela. Bolo pre nich jednoduchšie zatvárať oči pred niečím, čoho sa báli. Vždy je jednoduchšie nevidieť, nepočuť, netušiť.

Vždy.

Meškala som už vtedy, keď som vychádzala z domu. To, že prídem neskoro v prvý školský deň, zabilo akúkoľvek nádej na vydarený nový začiatok.

Okrem toho som musela vyzeráť príšerne. Čierne šaty som mala príkrátke, trčali mi z nich prichudé nohy a priveľké kolená. Pripadala som si smiešne.

Lenže zúfale chvíle si vyžadujú zúfale riešenia a ja som nemala čas prehrabávať sa v škatuliach. Deň v hanbe budem musieť vydržať.

Náladu mi zlepšovalo asi len počasie. Vonku bolo pekne. Trochu prichladno na to, že bol ešte len začiatok septembra, ale pekne.

Vyzeralo to tak, že túto časť mesta obklopoval zvláštny pokoj. Domy delili na milimeter rovnaké medzery, všetky trávniky boli zelené a pred každým domom stála zapichnutá poštová schránka s červenou vlajčkou. Pôsobilo to idylicky.

To bude zlé znamenie.

Skontrolovala som hodinky. O desať minút zvoní. Vedela som, že už nemá zmysel utekať. Budem meškať tak či onak. Nikomu nepomôže, keď budem meškať, a pritom ešte budem aj spotená.

Prestala som sa ponáhľať. Kráčala som po prachom zafúkanom asfalte akejsi uličky. Nebolo mi ľúto, že prídem neskoro. Nechcela som tam prísť nikdy.

Asi som bola hlboko ponorená vo svojich myšlienkach – musela som byť –, inak by som počula, ako sa vo vetre ozvalo pískanie gummy. Keby som ho bola počula, možno by som si aj všimla bočnú uličku a možno, možno by som stihla uhnúť.

Zbehlo sa to rýchlo. Znenazdajky som sa ocitla v prachu na zemi.

Bola tvrdšia, než som čakala.

Chvíľu mi trvalo, kým som prišla k zmyslom, no jedno bolo isté. Práve ma niekto zrazil. A bol to niekto na bicykli.

„Kam sa, dopekla, pozeráš?“ zasyčala som impulzívne a začala som si naprávať pramienky svetlých vlasov, ktoré mi neposlušne vyleteli z drdola.

„Aj ja ťa rád spoznávam,“ ozval sa chlapčenský hlas.

Počula som, ako mladík zliezol z bicykla. Oči som zo zeme zdvihla do výšky k nemu a takmer ihneď mi vyschlo v ústach. Bože, ten vyzeral... vyzeral... to je jedno, ako vyzeral. Zrazil ma a to okamžite ubralo z jeho celkového dojmu. Čiže nevyzeral nijako.

Nijako.

Hej, presne tak.

„Prepáč,“ skúsil to znova, keď mu došlo, že tak skoro rozprávať nezačnem. „Mrzí ma, že som ťa zrazil. Nemal som to v úmysle,“ povedal nakoniec, no nepodarilo sa mu zamaskovať pobavenie. Ani sa o to ne snažil. Vyčeril na mňa rad svojich dokonale bielych zubov a zaklipkal hustými mihalnicami. „Som Peter,“ predstavil sa a vystrčil ku mne ruku.

„Nejdeš mi pomôcť postaviť sa, všakže?“

„Mal by som?“ Myklo mu kútikom úst. Takže nie. Prebodla som ho pohľadom a otvorila som ústa v odhodlaní, že mu na to niečo poviem, no on sa v tú chvíľu hrdelne rozosmial. „Žartujem, poď, pomôžem ti,“ vysúkal zo seba pomedzi smiech a podal mi ruku. Rozčúlene som ho za ňu potiahla a zámerne som mu potkla nohy. Ocitol sa na zemi vedľa mňa.

„Tak to bolo od teba odporné,“ zhodnotil pokojne.

„Och, skutočne?“ Nevinne som sa usmiala a postavila som sa, zatiaľ čo on ešte chvíľu sedel na zemi a neveriacky krútil hlavou.

„Skúsím to znova.“ Vyskočil na rovné nohy a oprášil si sivé sako. Bolo mu veľké. Stavila by som sa, že má staršieho brata a omylom vzal z vešiaka to jeho.

Stál o necelý meter ďalej, a keď som si uvedomila, že naňho stále pozerám ako na žirafu, došlo mi, že je odo mňa o hodný kusisko vyšší.

Premerala som si ho celého. Panebože, zízala som naňho a jednoducho som sa začervenala. Zato on pod mojimi skúmavými očami vôbec nepôsobil nesvoj. Prebehol si rukou cez svetlohnedé husté vlasy a dokonalé pery sa mu znova zvlنili do hollywoodskeho úsmevu.

„Ohromená?“ opýtal sa a jeho úšklábok sa zväčšil, keď som nadvihla obočie.

„Tvojou neschopnosťou jazdiť na bicykli? Ani nevieš ako,“ odvetila som.

„Pozeráš sa na to úplne nesprávne.“ Pokrútil hlavou.

„Och, vážne? Ako by som sa na to mala pozerat’?“

„Mala by si byť poctená, že som do teba narazil. Iné baby by šaleli už len z toho, že som si o ne vôbec oprel bicykel.“ Pomaly som otvorila ústa, neistá tým, či som jeho slová dešifrovala správne.

„Už ti niekto povedal, že by si mal niečo robiť so svojím sebavedomím?“ opýtala som sa ohromene.

„Okrem dvoch psychológov, polohluchej predavačky na tržnici a teba? Veľa ľudí.“ Jeho úsmev bol nákazlivý. Vážne. No ja som sa tomu odmietala poddať.

„Chceš mi ešte niečo povedať?“ vyhrkla som nasilu podráždene. Uškrnul sa.

„Mám na srdci veľa vecí. Strácam sa v tom, s čím by som mal začať.“ Ruky si vložil do vreciek svetlomodrých riflí.

„Ponáhľam sa,“ oznámila som dôrazne a vykročila som vpred. Počula som, ako sa rozosmial. Bol to srdečný smiech, ktorý vychádzal kdesi z hĺbky. Zaujímalo by ma, čo bolo dôvodom jeho pobavenia.

„Škola je opačným smerom,“ zakričal za mnou a ja som zastala. Zastvorila som oči. Dopekla! Zo všetkých možných trápnych zoznámení sa práve mne musí pošťastíť toto. Skvelé! Fakt úžasné! „Ideš na miestny gypel, však? Druhý ročník, ak sa nemýlim. Pristáhovala si sa nedávno, asi včera, inak by som si ťa tu už určite všimol.“

„Vynikajúco, Sherlock, teraz však už naozaj musím ísť. Meškám,“ povedala som jemne zúfalo, na čo sa jeho úsmev ešte znásobil. „Čo?“ frustrrovane som rozhodila rukami. Zabával sa na mne! Nestačilo mu, že ma prešiel na svojom cárachu, ešte ma aj musel naďalej potupovať.

„Chcel som začať znova,“ pripomenul mi. „Takže skús zabudnúť na to, že som ťa pred chvíľou takmer zmrzačil. Bola by ťa škoda.“ Usmial sa a elegantne ku mne vystrel ruku. Vyvrátila som oči dohora, no napokon som váhavo vložila svoju dlaň do tej jeho. „Volám sa Peter. Rád ťa spoznávam,“ povedal a s predstieranou eleganciou mi pobozkal hánky. A tým pokazil úplne všetko.

Odrazu som nebola tu. V mysli som stála pred Richterom a so zadržanými slzami som sa pokúšala vymaniť dlane z jeho zovretia. Hlas

sa mi zasekol v hrdle a stálo ma to všetky sily, aby som sa mu nevytrhla. Hneď ako Peter povolil zovretie, odtiahla som sa do bezpečnej vzdialenosti. To musela byť moja prvá chyba, lebo jeho oči už neboli veselé ani hravé. Zvážnel.

„Som... volám sa Arya,“ povedala som potichu a snažila som sa vyhnúť jeho pohľadu.

„Pekné meno. Také netypické,“ zhodnotil a našťastie sa na jeho tvári opäť objavil úšklábok.

„Budeme meškať.“

„Tak nás Amerson stiahne z kože oboch.“

„Kto?“ opýtala som sa zmätene.

„Uvidíš, je to náš triedny.“

„Ty budeš so mnou v triede?“ vyhrkla som. Bože, prosím, nie!

„Očividne. Ideš do druháku, však?“ Nemo som prikývla. Odkiaľ vedel toto? „Hlavné predmety máš angličtinu, dejepis a literatúru, tak je?“

„Odkiaľ to...“

„Odkiaľ to viem?“ skočil mi do reči a znova sa pousmial. „Viem všetko, Arya. Mala by si si na to zvyknúť. Budeme spolu tráviť nezdravé množstvo času.“

„No... takže...“ zabrblala som, no on na mňa len žmurkol. Nebola som si istá, čo by som mala hovoriť alebo, naopak, nehovoriť, a preto som radšej zmĺkla.

„Nasadni, babuľka, zveziem ťa.“ Veľkolepým gestom ukázal na svoj retro bicykel a ja som len skrivila obočie. To hádam nemyslí vážne! Nemohol predsa čakať, že by som sa na to dala nahovoriť. Najmä nie po tom, čo ma tou vecou takmer zabil. Povedal mi babuľka?

„Babuľka?“ Pomaly som otvorila ústa.

„Preferuješ azda kráska?“

„Nie.“

„Fešanda?“

„Bože, nie.“

„Zlatko?“

„Si trápny.“

„Takže už zahajuješ verbálny útok? Nevydržala si dlho.“